

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
------------	-----------	---------

תל אביב	16:19	17:18	17:43
ירושלים	16:18	17:22	17:48
חיפה	16:17	17:16	17:41

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

ישוב דעת

המתנה הגדולה ביותר שזכינו לה כבני אדם, היא הדעת, השכל, יכולת המחשבה. בזה יתרונו על פני כל בעלי החיים באשר הם, בכך אנו מיוחדים ושונים, נעלים ומשופרים. כי לנו יש שכל, בנו יש תבונה.

המוח האנושי הוא המכונה המשוכללת ביותר בתבל. הראיה לכך היא, שעם כל התקדמות הטכנולוגיה, עדיין לא הומצא ולעולם לא יומצא מכשיר שיש לו 'בינה אנושית' זזה למוח האדם. המוח שלנו מאחסן את הזכרון, מנתח את הנתונים העולים ממנו, קולט מה קורה סביבו ומעדכן אותנו מה לעשות בזמן אמת. זה שיא הטכנולוגיה האפשרית, 'שפיץ' הקידמה ללא מתחרים.

הדעת היא הכלי המפצח את כל הנתונים. בעזרתו אנו מסוגלים לדון בין שתי ברירות שונות, ליצור סולם עדיפויות נכון, לכלכל את צעדינו בתבונה. לכן, חשוב כל כך להעניק לדעת מקום של כבוד, לתת לדעת זמן ופנאי לפעול ולהתבטא. כי יישוב הדעת - הוא המפתח לתפעול שלנו, לתפעול המוח והשכל האנושי שלנו.

את מתנת הדעת שקיבלנו, מתוקף היותה כה יקרה ומעניקת היתרון האיכותי שלנו, עלינו לנצל היטב. נתאר לעצמנו משהו שזוכה במכונית משוכללת ביותר, אך מנצל אותה רק לנסיעה איטית בשוליים. כמה חבל על המתנה כה יקרה שקיבל, הן היא מתבזבזת לריק! כשאדם מקבל מתנה כה גדולה ואיכותית כמו דעת, כמה כדאי לו להתיישב בדעתו ולעשות שימוש נרחב במתנה הזו, לנצלה עד תום, להפיק ממנה את מירב התועלת!

הבעיה היא, שהעולם בו אנו חיים, פועל בדיוק בכיוון הנגדי. כמה שפחות להרהר, כמה שפחות לחשוב לעומק, כמה שיותר מהיר, אוטומטי, זמין, נטול חשיבה, נטול שימוש בדעת. היום לא צריך לזכור מספרי טלפונים ולא צריך לחשב תרגילי חשבון. לכל דבר יש תוכנה, לכל חשיבה יש תחליף ממוחשב. רק אל תחשוב, יהודי, רק אל תשתמש בדעת שניתנה לך במתנה!

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

מי שומר על מי

רק בזכות התורה הקדושה אנו נצלים מכל מיני גזירות רעות

לומדי תורה, אתם רוצים להנצל? זכרו תורת משה עבדי, לכו לשיעורי תורה, קבעו עיתים לתורה! אמרו חז"ל **מה יעשה אדם וינצל מחבלי משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים.**

בפרשת השבוע, הקב"ה אומר לאברהם אבינו על סדום ועמורה, שלא היה מקום שכ"כ השחית, והקב"ה רוצה להשחיתם, אברהם מתפלל אם יהיה חמישים ארבעים או שלושים, והקב"ה אומר, אם יהיו עשרה אנשים וסלחתי לכל המקום בעבורם. תארו לעצמכם אם באמת היה שם עשרה אנשים היה מכפר לכולם, ונתאר לעצמינו מה היו הסדומיים אומרים על אותם עשרה צדיקים, אלו בטלנים, אלו פארזיטים, מה עושים הם כל היום? והנה אלו העשרה הצילו את כולם מייסורי תופת, ממיתה, מכליון.

בזכות הישיבות הקדושות עם ישראל ניצל מהמלחמות הנוראות, תראו לי מדינה אחת שזרקו עליה 39 סקאדים והרוג אחד, סקאד אחד הרג מאה הרוגים בערב הסעודית, כי לערב הסעודית אין ישיבות, אין תהילים, אין בתי כנסת. המעצמה הגדולה בעולם היא לא אמריקה אלא ישראל, לנו יש ישיבות לנו יש בתי כנסת תלמודי תורה, לנו יש כוללים, זו המעצמה הגדולה והחזקה בעולם!

הנה מבצע אנטבה, למדו תורה עשרים וארבע שעות בחילוף משמרות כל אותו הזמן. אמריקה עשתה גם מבצע דומה בפרס לשחרר את השגרירים שלה, ואז קיבלו מכה שוק על ירך, בושה וחרפה, הכו בהם. ועם ישראל הצליח, למה? לנו יש ישיבות, תלמודי תורה, זוהר, תהילים, תורה תפילה וצדקה. אצל הגויים הכל חולי!

ולכן הקב"ה אינו אוהב שאומרים אמריקה תשמור עלינו, צריכים אנו להכיר טובה, אבל אין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים, ולכן גיגע מצב שנכיר ונדע כי כל האומות חסדם כענן בוקר, וכולם יקומו עלינו למלחמה בעת גוג ומגוג.

אם לא היו הישיבות אוי ואבוי חלילה וחס מה היה עלינו. צריך לכבד את לומדי התורה, צריך להכיר את החשיבות של הישיבות הקדושות שהם אלו ששומרות עלינו.

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

מסופר בנביא דניאל על מלחמת גוג ומגוג: "ובעת ההיא יעמוד מיכאל השר הגדול העומד על בני עמך והיתה עת צרה אשר לא היתה מהיות גוי עד העת ההיא ובעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר". מי יזכה להשאר בזמן גוג ומגוג? הכתוב בספר! איזה ספר? ראינו מה שאמר הנביא מלאכי, באותה תקופה שאנשים יפתחו פיהם נגד הקב"ה, תהיה שנת התורה ורדיפת התורה. "ואמרתם שוא עבוד אלוקים וגו'" יאשרו זדים וישפילו צדיקים. אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו - היינו מה שאנו עושים פה עכשיו, מדברים דברי חיזוק אחד לרעהו. - ויקשב ה' וישמע - כל מה שאדם מדבר ועושה ה' רואה ושומע, עיני ה' בכל הארץ, דע מה למעלה ממך עין רואה ואוזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבים. אבל במקומות כאלו של התחזקות

יש הקשבה מיוחדת, התעניינות מיוחדת: **אין לו לקב"ה בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד!** ומה ששומר על העולם, מה ששומר על עם ישראל הוא רק לימוד התורה, ומבואר בזוהר הקדוש שלכן נברא העולם עגול, שכשאוור כאן לילה שם, כדי שלא יהא רגע אחד בלא לימוד התורה, לכן כשבאים לשיעורי תורה להתחזק הקב"ה מקשיב שומע וכותב בספר. לעתיד לבוא ישאלו את האדם שאלה ראשונה: קבעת עיתים לתורה? קביעות הוא כמו מסמר קבוע בל ימוט לשיעורי תורה.

ואז - ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו. ולשם מה מקשיב ה' וישמע ויכתוב - והיו לי אמר ה' צבאות ליום אשר אני עשה סגולה וחמלתי עליהם כאשר יחמול איש על בנו העובד אתו: ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלקים לאשר לא עבדו - ושבתם וראיתם - אמרתם "השתגעתי, התחרפנתי, נגנבתי?" עתה אתה תראו מי התשגע, מי התחרפן, מי נגנב. ומדוע? **כי באים ימים קשים של מבחן של גוג ומגוג, ורק יראי ה' הכתובים בספר ינצלו.** רק מי שהולך לשיעורי תורה בתמידות יש עליהם הגנה, כי הנה היום בא בער כתנור והיו כל זדים וכל עשה רשעה קש ולהט אתם היום הבא אמר ה' צבאות אשר לא יעזב להם שרש וענף: וזרח לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה... ומסיים הנביא - זכרו תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בחורב על כל ישראל חקים ומשפטים - זה כחם של

אמונה ובטחון

פינת החלכה

פרשת שבוע

מדריך לחיים

סיפור לשבת

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

אבידה פעמיים

עכשיו, משצורר היה בידך, שב אליך יישוב הדעת שלך, התחלת שוב לחשוב באופן צלול, ועד מהרה - מצאת את הצרור המקורי שאבד לך!

נפעם האיש, השיב את הצרור של הרב לבעליו, ויצא מאת הרב בהודאה עמוקה. אכן, בעיניו ראה כי יישוב הדעת, החשיבה הרגועה, החיפוש מתוך צלילות ושלווה - הם שהובילו אותו למצוא את האבידה היקרה, את הצרור שאבד ממנו, ולא נמצא עקב סערת רגשותיו ובלבול מחשבותיו!

סיפור זה, המופיע בספר אוצר המאמרים מאמר כ"ו, כוחו יפה ללמדנו: לפעמים, כל מה שיהודי צריך, זה קצת יישוב הדעת. האבידות הגדולות ביותר, הדברים היקרים לנו ביותר, נמצאים בהישג יד, לו נהיה צלולים ומיושבים, רגועים ושלווים. כל שאיפה שלנו היא ברת מימוש, כל רצון שלנו אפשרי, אם רק נפעל להשיגם מתוך רוגע, בלי לחץ, בלי מהומה, מתוך יישוב הדעת ותבונה צלולה.

אנשים כה רבים מסתובבים בעולם, שואלים את עצמם מדוע איננו משיגים את שאיפותינו, למה איננו מצליחים ליישם את מה שחפץ ליבנו, היכן אבד לנו הסיכוי לחיים מאושרים, כיצד נמצא את הצרור האיש של ההישגים שלנו. כל מה שצריך לעשות הוא לעצור, לחשוב, לתכנן. לשבת ברוגע, בשלווה, ולחשוב על עצמנו, על החיים, על מה אנחנו רוצים להשיג ועל הדרכים להוביל אותנו לשם.

וכשנחשוב מתוך רוגע, ביישוב הדעת ובצלילות המחשבה - אכן נראה כי נזכה בעזרת ה' להשיג כל שאיפה ומשאלה, ונצליח ליישם את רצונותינו הכנים בצורה הטובה ביותר. כי יישוב הדעת במחשבה - הוא ערובה להצלחת הפעולה, בכל תחומי החיים!

"הוא מאמץ את עיניו להבחין בין שניהם, ועד מהרה גילה כמה הבדלים קטנים..."

עניבה. כך היה נראה הצרור היקר שאבד ממני בבואי לפרנקפורט!

'נפלא!' - אורו פני הרב לקראתו, 'נראה לי שצרור כזה, בדיוק כזה, מצאת! אני נכנס לבדוק!' - אמר, והפית תקווה ענקית בלבו של הסוחר השבור הרב קס ונכנס לחדר הפנימי, ואחרי שעה קלה חזר, והצרור בידו. 'הנה לך אדוני הסוחר!' - הושיט הרב את הצרור ליהודי שלפניו, 'מצאתי את צרורך והרי שלך לפניך!'

'לא יאומן כי יסופר!' - צעק הסוחר באושה ומישש את צרורו בחמדה בלתי מוסתרת. 'הודו להשם כי טוב! הצרור האבוד נמצא!' - חזר וקרא, ושב לבית ה'הכנסת אורחים', אל מקום לינתו. הוא נכנס לחדר, הגיף את הדלת, והחליט לחפש מקום טוב להחביא בו את הכסף. בין לבין, בעודו מחפש, גילה:

צרור נוסף! אותו הדבר! זהה בדיוק!

הוא מאמץ את עיניו להבחין בין שניהם, ועד מהרה גילה כמה הבדלים קטנים, שהוכיחו מעל לכל ספק: הצרור המקורי שאבד ממנו -

הוא הצרור אותו מצא כעת. הצרור השני שהושיט לו הרב - זהו צרור אחר, צרור שהרב ארגן לו מהרגע להרגע, תוך כדי שהותו בבית, תוך סיפור כיסוי שמצא את הצרור המקורי!

נבוך ומבולבל שב הסוחר ופקד את בית הרב. אך ראה הרב את פניו - ומיד התחייך מאוזן לאוזן. 'מה קרה, מצאת את הצרור שאבד לך?' - שאל את הסוחר. 'מצאתי, אבל אני לא מבין כלום...' - גמגם הסוחר במבוכה. 'הרב מצא את צרורי? זה לא יתכן, כי צרורי היה בחדר! מדוע הרב הביא לי צרור זהה משלו? מה הולך כאן?'

חיך הרב את חיוכו הטוב, והסביר: 'מיד בבואך לפני, הבחנתי שאתה נסער, מבולבל, אובד עצות. הצרור האבוד יקר לך מאוד, והעובדה שאבד - נטלה ממך את יישוב הדעת, את היכולת לחפשו ברוגע ובשלווה. איך תמצא את הצרור כשאתה כה נסער ומבולבל? לכן הגשתי לך מיד צרור זהה.

על אם הדרך, בואכה העיר פרנקפורט, נראה סוחר סדקית עושה את דרכו העירה. מנהגו היה לנדוד מעיר לעיר ומכפר לכפר, למכור את מרכולתו ולהרוויח כמה פרוטות, מהן כילכל את בני משפחתו בלחץ ובדוחק רב. הזהובים הבודדים שהרויח בכל מסע כזה, היו אויר לנשימה לו ולמשפחתו, טרף לבני ביתו לכמה שבועות. הוא שמר עליהם מכל משמר, צרר אותם בצרור קטן אותו הידק לתרמילו. כך נדד האיש מעיר לעיר, ויבוא עד פרנקפורט.

הוא נכנס לבית 'הכנסת אורחים', ביקש חדר והניח בו את מיטלטליו המועטים. ואז - - -

נחרד לגלות כי צרורו היקר אבד, אבד ואיננו. הצרור הקטן, בו אסף את מעט הזהובים שהשיג בעמל ויזע של שבועות, מעט הכסף האמור לפרנס את משפחתו עד המסע הבא - אבד ממנו ואיננו. הוא הופך את התרמיל, נאנח באכזבה, מפשפש בכליו ומנער את מצעיו. אפס - הצרור אבד ולא הותיר עקבות.

פניו התכרכמו בצער, מעומק לבו נפלטה זעקת כאב. 'צרור כספי היקר, אייכה?' - ביכה הסוחר העני, מחפש את הצרור שוב ושוב, מהפך בתרמילו בידיים רועדות. משהתייאש למצוא יצא החוצה, ופנה לבית המרא דאתרא, הגאון רבי אביש פרנקפורטר זצ"ל.

'כבוד הרב', נכנס הסוחר בסערה לחדר הרב, 'עבדתי על כספי כמה שבועות, זה כל רכוש, זה אמור לפרנס את משפחתי לתקופת מה. והכסף הזה אבד, אבד ואיננו. מאין יבוא עזרי?' - התייפח הסוחר בבכי משתנק, ופכר את ידיו בייאוש...

'רבי יהודי', האירו פני הרב לקראתו, 'שבה נא, ספר לי בבקשה את סיפורו של צרור כספך. כיצד היה נראה, אלו מטבעות היו בו, באיזה אופן היה קשור, היכן אבד ממך?'

'היה זה צרור בד בצבע שחור קטיפתי', סיפר הסוחר, 'ובתוכו 12 זהובים, 30 מטבעות נחושת, ועוד 18 פרוטות. זה כל הרווח שלי מהתקופה האחרונה, אותו צרתי בצרור הבד הקטן שלי. הוא היה קשור בחוט משי אדום, בקשר על גבי

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב אשר קובלסקי
נכנסו לאתרנו: Rabenu.com

קבעת עיתים לתורה?

נפתחה מסגרת לימודי ערב עבור בוגרי ישיבות
מעמלים לפתחם בדימוק חברים ובאווירה פיוחדת

ימים א' - ה' בישיבת 'אור דוד'

רחוב המכבים 108 בני ברק (ליד קניון אילון)

לפרטים נוספים חייגו: 050-415-90-59

מדריך לחיים הרב אהרן פרידמן

פתרונות שהם בעיות

חלק גדול מחיינו מוקדש לזיהוי בעיות ולחיפוש אחר פתרונות משיביע רצון. כדי לשפר את מיומנותנו בפתרון בעיות, שומה עלינו להתעמת עם השאלה ההתחלתית: מהי בכלל בעיה ואיך היא נוצרת? מי יוצר אותה ולאיוז מטר-האם בכלל? האם הפתרון יכול, ואם כן באיזו צורה, לפתור בעיה? כאשר נבין את מנגנון ההפעלה של הבעיה ופתרונה- נגלה שיטה יעילה למאזן, איך להפגיש את הפתרון הנכון עם הבעיה.

הבה ונבחן את התנהגותו של אדם, המבקש להרחיב את דירתו ולהוסיף לה שני חדרים. בעיית הצפיפות בביתו גדולה למאד, אך בעיית המימון לשיפוצים שעלותם יקרה, גדולה יותר. פתרון יעיל של הבעיה היה אולי במציאת מטמון, בשווי ההוצאה הדרושה. אלא שמציאות ומציאות לחוה מה עושה אותו אדם? הוא פונה לבנק ונוטל הלוואה גדולה בפריסת תשלומים רחבה ככל שרק ניתן, ובדרך זו הוא מתמודד עם הצפיפות בביתו. הבעיה המידית של הצפיפות אמנם נפתרה, אך האם ניתן לומר ששיפוץ הבית נקי כבר מבעיות? לא ולא! שורה ארוכה של בעיות חודשיות למשך כמה שנים טובות, תזכיר לו שביט לא משפצים בחינם.

מה אם כן עשה האיש?!

אם נתבונן, נגלה להפתעתנו דבר מעניין: פתרון יעיל של בעיה, הוא במרבית המקרים יצירתה של בעיה חדשה. במילים אחרות, לא תמיד נצליח באמצעות הפתרון היעיל להעלים את הבעיה כולה מעל פני השטח, אלא נפעל לשנות את הבעיה ולפרוט אותה לבעיות קטנות,

פרשת שבוע הרב צה ויאה

פרשת וירא

פרשתנו ככל פרשיות התורה גדושה בחידושים גדולים שמאירים לנו את הדרך בעבודת הבורא ברוך הוא והפעם נעמוד בסייעתא דישמיא על נקודה עיקרית וחשובה בחיינו שהגדירה דוד המלך ז"ע - "הבוטח בה' חסד יסובבנו".

כשהמלאכים מגיעים לבקר את לוט הוא מארח אותם בביתו, ובאנשי סדום התעורר הרצון לעשות בהם כאהבת נפשם, אך לוט מבין שהמלאכים אורחיו ובצל קורתו הם לכן מבקש מאנשי סדום "רק לאנשים האל אל תעשו דבר כי על כן באו בצל קורת" ובעצם כל טענת אנשי סדום היא בגלל שבאו בצל קורת לוט, אך לוט בסיבה זו ביקש מהם שירפו משום שהם בצל קורתו, מה קרה כאן? מבאר ה"חפץ חיים" שאפילו רשעים כאנשי סדום מבינים כי על הנסמך מוטל שלא לכוזב את הסומך בו, ולכן התחנן לוט שידע שעליו לעשות הכל על מנת להציל את אורחיו שסומכים עליו.

ולדידן נלמד קל וחומר אם לוט הבין שהוא מחוייב להגן ולהציל את הסומך עליו שהתורה משבחת את מעלתו בעיניו זה, קל וחומר שהסומך ובוטח בבורא עולם יזכה לשמירה גדולה בכל מעשיו ובורא עולם לא יעזובנו לבדו ויושיענו בכל עניין שיצטרך אשרי הזוכה למעלה זו.

סיפר הרה"ג ר' אלימלך בידרמן ששמע זאת מבעל

שההתמודדות עמן קלה יותר מהבעיה הגדולה שקדמה לה. כל אשר אנו עושים הוא, שאנו מצליחים לפרוט את הבעיה ולהקל את עיכולה... אם נשתמש בעיכול כמשל, ניטול את ככר הלחם שאנו מבקשים לאכול, כ"בעיה" שאי אפשר לעכלה בבית אחת. כאשר אנו פורסים את הלחם לחתיכות קטנות יותר, אנו חוזרים על אותה פעולת אכילה מתבקשת ואפילו במספר רב יותר של פעמים, אלא שכעת אותה "בעיה" ניתנת לעיכול. בדיוק כך, נוהגים אנשים כשהם ניצבים לעתים בפני בעיה גדולה. הם חותכים אותה ופורסים ממנה פרוטות בעיות, שיש בכוח שיניהם ללעוס ולעכל.

יסכים עמי כל בר דעת, שמרחיב הדירה דלעיל פתר את בעייתו תוך התמודדות עם מגבלות המציאות, והצליח לחסל את הצפיפות בביתו. הבעיה הראשונה (הצפיפות), הייתה קשה ממש. הפתרון הראשוני (שיפוץ הבית והרחבתו), הוליד בעיה קשה לא פחות (המימון), שנפתרה בצורה של פריסת הבעיה למספר בעיות הניתנות להתמודדות חדשה מושכלת (החזר ההלוואה לבנק). אם הוא באמת יכול לעמוד בתשלום החודשי שהעמים על שכמו, הרי שמצא נתיב בריא של פתרון בעיות, בדרך של המתקת הבעיות מפתרון לפתרון, עד שהיה הופכת לניתנת לעיכול.

דוגמא נוספת:

אדם שאינו מעוניין להיפגש לעת הזו עם גורם כלשהו יכול להמציא לעצמו "פתרון", כשיטען שאינו חש בטוב והוא נאלץ להישאר בבית. לדידו, מרגע שיצליח לעבור את השעות הקרובות בלי המפגש המדובר, תיפתר בעייתו והצורך שלו להתמודד עמה ירד מעל הפרק. כשנבחן את אשר עשה, נגלה, שלמרות שהפתרון איפשר לו להתחמק מהבעיה, הוא הציב בפניו בעיה חדשה, שכן עתה הוא מוגבל לצאת מהבית גם למקומות אחרים, מחשש שהדבר יתגלה לאלה המצפים לו... ברם, אם הבעיה השנייה קלה יותר מן הבעיה הראשונה, ובעשותו את שיקוליו הוא מסיק כי עדיף לו להתמודד עם הבעיה שיצר במו ידיו מאשר עם זו שקדמה לו, הרי שהפתרון סייע לו.

למאמרים נוספים של הרב אהרן פרידמן
כנסו לאתרנו: Rabenu.com

המעשה ר' מרדכי "בעל הנס": כליותיו הפסיקו מלפעול באופן קשה ביותר והוכרח לעבור טיפולי דיאליזה מידי לילה בלילה, נתנו לו מבית החולים מכשיר ביתי אליו היה מיתחבר כל לילה למשך 100 שעות, ולא ניתנה לו רשות מהרופא להחסיר אפילו לילה אחד כי חיייו תלויים בזה, ובכל חודש היה עליו להתייצב בבית החולים לביקורת, באחד החודשים הודיעו לו שמצבו היתדרדר מאוד ושעליו לעבור השטלת כליות וכבר נמצא תורם ב"קולומביה" והתשלום היה בסך \$180,000 וכדי שיהיה גופו מוכן להשתלה עבר בדיקות מקיפות ובתוכן גם בדיקות שיניים שהודיעו לו שמוכרח לעבור טיפול שיניים בסך \$130,000 ש"ח ולגודל הסכום הנוסף דחה את ההשתלה עד ש"באו מים עד נפש" וקבע תור לרופא שיניים לשבוע אחר חג השבועות, ובשבט שבועות פקד את ציונו של הרשב"י הקדוש בבטחון שלם בבורא עולם שרק אחד יחיד ומיוחד יכול להושיעו ממצבו וביקש שזכות הרשב"י הקדוש תגן בעדו ויזכה שכליותיו יחזרו לתפקד כאחד האדם. ר' מרדכי מגודל ביטחונו בבורא עולם ביקש זאת תחת ההגדרה של "נס קטן" שבעצם ברפואה שכליות יחזרו לתיפקוד רגיל זה "קריעת ים סוף", לאחר חג השבועות הגיעה זמנו להיבדק כמנהגו מידי חודש, והנה ראה האיש כי פני הרופא מחליפות צבעים ומרוב תדהמתו קורא לרופא גדול ממנו שקורא לפרופסור הראשי וכולם נענו בפליאה "אין בידנו להסביר את המיתרחש כאן! כליותך הן פשוט חזרו לתיפקוד רגיל, מה עשית? מה השיטה?" ענה ר' מרדכי הלכתי למלומד בניסים הרשב"י והתפללתי בבטחון לפני "מחיה מתים במאמרו".

הבה נלמד כמה גדולה היא מעלת הבוטח בה' שמובטח לבוטח שלא משנה באיזה מדרגה רוחנית יהיה, בעצם ביטחונו ובכך שסומך על בורא עולם יזכה שחסד יסובבנו ולישועות גדולות. שבת שלום!

הרב צה ויאה מרצה באתר ישיבת אור דוד
להרצאות נוספות כנסו: Rabenu.com

הלכות ומנהגים הרב אהרן זכאי

הכנות לכבוד שבת

• מצווה להסתפר בערב שבת אם שערות ראשו ארוכות. ויכוון שהוא מסתפר לכבוד שבת. ואם יש לו סיבה להסתפר בשאר ימי השבוע אינו חייב להמתין עד ערב שבת. ומכל מקום עדיף שישתדל להסתפר כמה שיותר קרוב לשבת.

• מצווה לגזוז הצפורניים בערב שבת. ואם לא יכול לגזוז בכל ערב שבת מפני ששוהה גידולם- יגזוז כל שתי שבתות. וצריך לזרוק הצפורניים בבית הכסא, ולא יזרקם כלאחר יד, כדי שלא יתפזרו וידרסו עליהם. ואם נפלו על הרצפה יטאטא את אותו המקום, ויזרוק את הזבל בבית הכסא או באשפה.

• יש אומרים שאין לגזוז את הצפורניים כסדרן, אלא בשל שמאל יתחיל לגזוז באצבע קמיצה ויפנה ימינה, ובשל ימין יתחיל באצבע הסמוכה לאגודל ויפנה ימינה. אולם האר"י הקדוש לא חשש לזה והיה גוזז את צפורניו כסדרן, וכן פשט המנהג להקל בזה.

• יש אומרים שאין לגזוז את הצפורניים (וכן להסתפר) ביום חמישי, מפני שדרך לצמוח ביום השלישי וגורם שיצמחו בשבת, ומכל מקום המנהג הוא שלא לחשוש בזה, ולכן כשיש איזה סיבה שלא יכול לגזוז ביום שישי, רשאי לגזוז ביום חמישי.

• יש נוהגים שלא מסתפרים ולא גוזזים את הצפורניים בראש חודש אפילו כשחל בערב שבת, כי כן צוה רבנו יהודה החסיד שלא להסתפר ולא לגזוז צפורניים בראש חודש, ולכן מקדימים להסתפר ולגזוז את הצפורניים ביום חמישי. ומכל מקום אם לא גזז ביום חמישי והן גדולות ועודפות על הבשר, יש להקל ולגזוז בראש חודש שחל בערב שבת גם לנוהגים כצוואת רבנו יהודה החסיד, כיוון שהאיסור חמור כשהן גדולות ועודפות על הבשר.

• לאחר התספורת וגזיזת הצפורניים צריך ליטול את הידיים. בין אנשים ובין נשים. ואין הבדל בין אם הצפורניים עודפות על הבשר, ובין אם הצפורניים לא עודפות, שתמיד צריך נטילת ידיים. וגם הכוסס צפורניים בשיניו צריך נטילה. וגם מי שלא גזז בעצמו את צפורניו אלא אחרים גזזו לו- צריך הוא ליטול את ידיו. אבל הגוזז צפורניים של אחרים- אין הגוזז צריך נטילה.

החלפת בגדים

• ישתדל שיהיו לו בגדים נאים לשבת. ושום מלבוש מכל מה שלבש בחול- אין ראוי ללבושו ביום שבת אפילו חלוק. וכן המנהג עתה בכל תפוצות ישראל שמחליפים את כל הבגדים וכן את הכובע לכבוד שבת. ואם אפשר טוב שתהיה לו טלית אחרת לשבת. והנכון שבגדי השבת ישארו עליו עד אחר סעודה רביעית.

• גם מי שנמצא לבדו בבית או בדרך

לבדו, ילבש בגדי שבת, כי אין המלבושים לכבוד הרואים אלא לכבוד שבת.

• אין צורך ליחד נעליים לשבת, ורק ראוי למשחן ולצחצחן יפה לכבוד שבת. והמתחסד ליחד נעליים מיוחדות לשבת- תבוא עליו ברכה.

• את בגדי השבת צריך ללבוש בערב שבת כדי לקבל את השבת בבגדים נאים, ולא כאותם עשירי עם ההולכים לבילוי שבת לבית הכנסת במלבושי חול ורק בבוקר מחליפים ולובשים בגדי שבת.

• גם אבל צריך להחליף בגדי החול וללבוש בגדי שבת העליונים, וכן המנהג בירושלים שהאבל לובש בגדי שבת.

• מנהג הספרדים בכל מקום ללבוש בגדי שבת גם בשבת חזון, אבל הנוהגים שלא ללבוש בגדים לבנים או חשובים כבגדי מועד.

מנהגים וזהירות

• בהעלות המנחה בערב שבת קודש, הוא עת מסוכן למחלוקת בין איש לאשתו ובין משרתי הבית, והרבה טורח הסטרא אחרא בזה לחרחר ריב. והאיש הירא יכוף יצרו ולא יעורר שום מחלוקת והקפדה, ואדרבה יבקש שלום. ובכל בית שהיה מחלוקת בערב שבת לעת ערב או בליל שבת, היה בדוק ומנוסה כי רעה נגד פניהם, ולא יצאו נקיים באותו שבוע באיזה מקרה רע.

• בכל ערב שבת יפשפש במעשיו ויתעורר בתשובה לתקן כל הקלקולים שעשה בששת ימי המעשה, כי ערב שבת כולל כל ימי השבוע, כמו שעבר ראש חודש כולל כל החודש. וטעם נוסף שצריך לפשפש במעשיו בערב שבת, משום שהשבת מכפר אם משפרים אותו כהלכתו, והוא על ידי התשובה, ולכן צריך לפשפש במעשיו ולחזור בתשובה בכל ערב שבת כדי שיתכפר על ידי שמירת השבת. ועוד טעם כדי שיוכל לקבל בחינת נשמה יתירה ממקום גבוה.

• סמוך לזמן כניסת השבת (כחצי שעה לפני השקיעה) ישאל אדם את אנשי ביתו בלשון רכה: עשרתם? ערביתם? הפרשתם חלה? ויאמר להם: "הדליקו את הנר". ואם נוהג הוא לעשר ולערב בעצמו או שקונה ממקום שכבר עישרו, וכן אם קונה חלות ממקום שמפרישים חלה, אינו צריך לשאול כן לאנשי ביתו.

• מצווה על האדם למשמש בבגדיו בערב שבת סמוך לחשיכה שלא יהיה בהם דבר שאסור לצאת בו בשבת. וגם את הבגדים המיוחדים לשבת מצווה לבדוקם בערב שבת שמא יש בהם דבר מוקצה, כיוון שיתכן שבמוצאי שבת הכניס לשם כסף או דבר מוקצה, וכן יתכן שלבש אותם באיזה שמחה (נישואין, בר מצוה, וכיוצא) ושכח שם כסף או כרטיסיה וכיוצא בזה.

להלכות נוספות של הרב אהרן זכאי
כנסו לאתרנו: Rabenu.com

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

לעבוד קשה ולקבל שכר

ובכל הקשיים שיש היום עדיין לא נשלם נסיון עבודתנו בזה, אלא ישנו עוד את הקשה מכל, והוא עכוב השכר...

אדם שעובד קשה עבודה פיזית, ומפרכת קשה ומסכנת, הרחק מביתו שבועות וחדשים, בתנאי מזג אויר קיצוניים, בכל זאת יכול להתנחם זה העובד באם יראה את משכרו בזמנה ללא עכובים, ומה יהא אם פועל זה יחוש מקפח מצד שכרו שלא נתן כלל, או שלא בזמנו, הלא יקוץ בחייו, שכן לא די שהוא עובד בתנאים נוראים עוד לא רואה את משכרו.

וזה מצבנו היום, שלא די שעבודתנו קשה ומפרכת, בתנאים של פתויים ונסיונות של פקוח נפש ממש, בנוסף לכל לא רואים את שכר עמלנו, העקביות לקויה, הספוק לקוי, עבודתנו רצופה בעליות וירידות המפרכות את הנפש ומיאשות אותה מצפיוניתה ושאפיוניתה, הסתר פנים, יסורים, דמינו "לכא למזג כוס לרבו, ורבו שופך לו קיתון על פניו", שכן גם בעמלנו והשתדלותנו בתשובתנו וברצוננו לשרת את מלכנו, נתקלים אנו במניעות, בהסתר פנים, בתחושה של דחויים, לא רצויים, ואפלו מאוסים, ונסיונו בזה קשה שבעתים, להמשיך בשרותנו לאדוננו מלכנו מלך העולם, ולהאמין שכל תחושותינו אינם אלא דמיון כוזב, נסיונו ועבודתנו היא להכחיש את התחושות הנראות בעליל, ולהאמין את הלהפך, שאדרבא, ככל שהמניעות והרדיפות הנן ביותר - כן רצויים אנו ביותר, אהובים אנו ביותר, חזויה עבודתנו בדורו של משיח עבודה מגון שלא היה כמוהו.

וראה עוד בספרנו "חי באמונה" - ב' בסופו, מדבריו הנפלאים של רבי ירוחם ליוואויץ זצ"ל ממעלתו של "דורו של משיח" שיתעלה מבחינת מסימת על כל הדורות כלם, ואשרינו ואשרי חלקנו שממלאים אנו את הגון החסר לכתרו של בורא עולם שטרם הובא לכתרו מכל עבודת הדורות שקדמו. ורק עלינו לזכר שאהבת ה' והשגחתו עלינו ללא שנוי ביחס מהדורות שקדמו, וכנאמר (דברים ז, ז) "לא מרבכם מכל העמים חשק ה' בכם כי אתם המעט מכל העמים כי מאהבת ה' אתכם... הרי שאין סבה מגדרת המגדירה את סבת אהבת ה' אלינו אלא זו אהבה שאינה תלויה בדבה אולם לא נצליח לעמד איתנים ויציבים במצבנו זה אם לא נתחזק במדת "הבטחון" בה', דהינו לתת בו יתברך "אמון מלא" ולקבע עמק בלבנותנו שעסקנו בעולם הוא עם אוהב שאין כמוהו, אכפתי שאין כמוהו, חרד לגורלנו הטוב שאין כמוהו ורק בכך נחזיק מעמד עם כל "הגלים" שעוברים עלינו.

מי מעשיר את הפסיכולוגים?

לקנותה.

תורה שבכתב נקראת חלב, וחלב יוצא בלי קושי מהבהמה, אבל תורה שבעל פה צריכה סחיטה, ולכן חג שבועות נקרא בתורה עצרת, עצרתא בארמית זה מקום שסוחטים שם את הענבים, אם אדם לא יסחט עצמו לא תצא ממנו תורה שבעל פה. וכך מצינו אצל כל גדולי הדור שטרחו בגופם וצמחו, הרב מרדכי אליהו זצ"ל לימד תינוקות בבית ספר, מרן הרב עובדיה זצ"ל עבד בבית הדין והתאמץ לכתוב פסקי דין קשים, הרב בן ציון אבא שאול זצ"ל לימד תלמידים בפורת יוסף, רק מי שהטריח עצמו בגופו הצליח.

ורואים זאת בכוללים שלומדים תורה, מי שלא מטריח עצמו בגופו נזרק החוצה, מי שמטריח עצמו ללמד אחרים ולמסור שיעורים מצליח בגדול, ישנם שכותבים מזוזות ותפילין, ישנם מוהלים ושוחטים וחזנים ועוד, אי אפשר להשיג תורה עם תענוגות העולם הזה חייבים לטרוח!

אומר החפץ חיים אפילו שהשתדלות שלך לא עושה כלום, אתה חייב לעשות אותה, וכמו שכתוב אצל בת פרעה, שראתה את משה בתיבה "ותשלח את אמתה ותקחה", מה את שולחת את היד והרי משה רחוק שלושים מטר, אם אתה עומד על שפת הים התיכון ותראה אניה מרחוק, האם תושיט יד? אלא התורה מלמדת אותנו שצריך לעשות משהו, וכל השאר יקרה בדרך נס. לכן השתרבה ידה של בתיה, **אתה תעשה השתדלות קטנה**, כדי שיהיה כיסוי לעלילה של הקב"ה, "נורא עלילה על בני אדם".

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתר ישיבת אור דוד
להרצאות נוספות כנסו: Rabenu.com

שימו לב מי המטופלים אצל פסיכולוגים ופסיכיאטרים, מי מעשיר אותם, בדרך כלל אלו מהעשירון העליון, אלו שמדושני עונג שגרים בוילות מפוארות ובנינים יוקרתיים עם שומרים שלא יפריעו להם, כי מרוב שיעמום, הם מתוסבכים ומשועממים ומלאים בחרדות ופחדים! לא נמצא שם את פועלי הבנין או הנגרים, כי מי שעובד ומתיגע לא צריך פסיכיאטר!

וידוע שהבטלה מביאה לידי שעמום והשעמום מביא לזימה, אלה שהספך זורם אצלם בשפע, ואינם מתייגעים בגופם, מחפשים תענוגות, וכל יום שגוענות חדשים, בית חדש, מטוס פרטי, אופנוע ים ועוד, אדם כזה בועט בקב"ה!

לכן מי שמתיגע ועובד קשה לפרנסתו ויש לו נסיונות בחיים, צריך להודות לה' שמרחם עליו. וכך אמרו (חגיגה ט:): "יאה עניותא ליהודאי", העניות טובה ליהודים, כדי שיטרחו במזונותם ולא יבואו לשגעון! הקושי הוא סמל ההצלחה של האדם, אי אפשר לגדול ולהצליח בלי עמל ומתח.

וכך רומז לנו הקב"ה בתורה, "ואספת דגנך ותירושך ויצהרך, ואכלת ושבעת", ה' רוצה שתלך ותטרח ותעשה מעשה ויחד עם זה, "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך", תקיים את התורה יחד עם המלאכה הטורח והעמל, זו מתנה טובה שנתן לנו ה' שצריך לטרוח, למרות שאנחנו לא עוזרים כלום במעשה!

גם מי שלומד תורה כל היום, לא יוכל להצליח אם לא יטרח בגופו, הוא לא יוציא את הפוטנציאל שבתוכו, ולכן תורה שבעל פה נקראת יין, כי צריך לסחוט אותו, כך תורה שבעל פה צריך להתאמץ הרבה בשביל

"והמשכילים יזהרו כזהר הרקיע ויחצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד"

(דניאל פרק י"ב פסוק ג')

ערוץ הלוויין דר וסוהרת . לוויין יוטלסאט 7A. תדר 12529 . S.R. 01480 H

מרן הרשל"צ הרב **יצחק יוסף שליט"א**

בכל מוצאי שבת
בשעה 21:30

הרה"ג **ליאור גלזור שליט"א**

בכל יום חמישי
בשעה 22:15

הרה"ג **ראובן אלבו שליט"א**

בכל יום חמישי
בשעה 21:00

הרה"ג

דניאל זר שליט"א

בכל יום רביעי
בשעה 22:00

ניתן לצפות בדרשתו השבועית

של הרה"ג **דניאל זר שליט"א**
באתרנו Rabenu.com

הרה"ג

אייל עמרמי שליט"א

בכל יום שני
בשעה 19:30

הרה"ג המקובל

בניהו שמואלי שליט"א

בכל יום ראשון
בשעה 21:00